

50

סוללים דרן

בונים חירות תודעתית

חוברת מאמרים

תוכן עניינים

<u>4</u>	<u>התמונה הרחבה</u>	<u>1</u>
<u>7</u>	<u>עצבים של ברזל</u>	<u>2</u>
<u>10</u>	<u>אמפתיה ללא גבולות – מתכון לחורבן מוסרי</u>	<u>3</u>
<u>13</u>	<u>פצ"רגייט – סיכום ביניים קצר</u>	<u>4</u>
<u>15</u>	<u>רצח רבין והשפעתו על הציונות הדתית</u>	<u>5</u>

מי אנחנו?

'סוללים דרך' הינו מיזם העוסק בתודעה והסברה שהחל לפני מספר שנים לאור הצורך להבין את המתרחש במרחב הציבורי באופן ענייני, ללא משוא פנים ומתוך שיח בוגר ומקצועי.

לאט לאט הצטרפו למיזם אנשים רבים, עד שכיום הקהילה הגיעה לכ-17 אלף חברים (!) שמקבלים מאמר בכל יום.

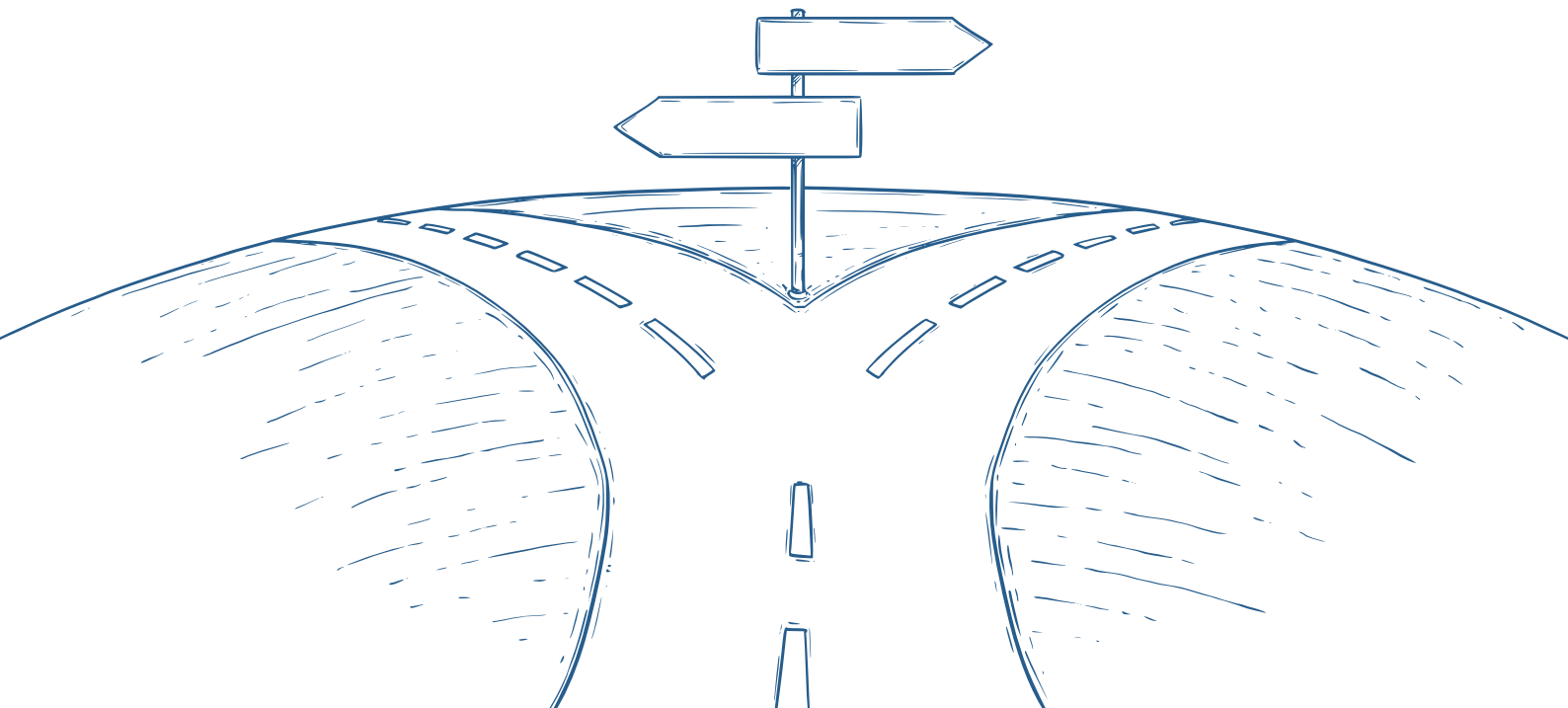
ב'סוללים דרך' אנו נוהגים לומר ש'אין לך דבר פרקטי יותר מתיאוריה טובה'.

כלומר, המיזם מאפשר לתחושות האינטואיטיביות הפשוטות של רבים, לעבור מתחושות בטן להמשגה ברורה ולתודעה סדורה. רק אדם בזה הופך להיות 'אקטיביסט' מדויק הפועל בהתאם לרוח לאומית, ציונית ויהודית.

אנו משתדלים לסקל את אבני הנגף מנהר החיים הישראליים על מנת לסייע בענווה לספינה הלאומית לנוע בבטחה ובגאון.

תגובות: ooffice@solelim-derech.co.il

להפצת החוברת: דניאל 052-757-5290

התמונה הרחבה

יהושע שני

טווח גבולות הגזרה של היכולת לשמוע דברים מורכבים לאחר 'סערה ציבורית' הוא מוגבל. אך בעת הזאת, גם לשתיקה יש מחיר. לכן אניח כאן את דברי, וישפוט הקורא בנפש חפצה ובהקשבה כנה. **אך אם אתם חושבים שהדברים עלולים לגרום לכם לשנאה ומחלוקת, הניחו אותם בצד.**

אוהב אני כל יהודי ויהודי גם אם אני חלוק עליו בתפיסותיי. אנא, זכרו זאת לאורך קריאת הדברים.

דבריו של הראשון לציון, הרב יצחק יוסף, על הרב תמיר גרנות עוררו סערה תקשורתית גדולה.

קטונתי, אבל איני מסכים עם דבריו של הרב יוסף, ומצד שני גם איני מסכים עם הרב גרנות. שיזכו שניהם לחיים ארוכים וטובים.

סערה גדולה תמיד מתחוללת כאשר האירוע הבודד מנותק מההקשר הרחב, אמירות תקיפות מובלטות, ובנוסף לכך יש אנשים המלבים את אש המחלוקת במקום לכבות אותה.

המציאות כבר לימדה אותנו שוב ושוב, שכאשר מתבצע משפט שדה תקשורתי כדאי לקחת אוויר, לעצור ולשאול: **האם שמענו את כל האמת? – "שמוע בין אחיכם ושפטתם צדק".** הדיון כאן, למשל, כבר מזמן חולל לצערנו.

הנה העובדות:

במשך שנה וחצי מנהל הרב גרנות מסע תקשורתית ותורנית תקיף נגד רבני הציבור החרדי.

במדינה דמוקרטית שקיים בה חופש ביטוי, זו כמובן זכותו.

לאחרונה הוא התראיין בערוץ 12 - ערוץ שאיש לא יחשוד בו באהדת יתר לחרדים - וקרא לחרדים להתגייס לצבא, "כי כך התורה אומרת". והוסיף: **"אצל הקב"ה אין שקרים, אי אפשר לזייף, חותמו של הקב"ה אמת. אתם יודעים את זה ואתם חייבים לפעול לפי האמת".**

אך האם תלמידי ישיבות חרדיות צופים בערוץ 12? האם ראיון בערוץ שכזה יוסיף אהבה ואחוה, שלום ורעות? או שמא יסייע למי שפועל נגד היהדות לחכך ידיו בהנאה מיוחדת?

האם כך מדברים בכנות עם העולם החרדי? או שמא עם כאלה המעוניינים לשמוע 'רב אחר', שמדבר נגד חרדים?

בשורה של ראיונות דיבר הרב גרנות בלשון מזלזלת על תלמידי חכמים, קרא להטיל סנקציות על מוסדות חרדיים, ואף הגדיר את החרדים **"מוטציה חברתית"**.

סערה גדולה תמיד מתחוללת כאשר האירוע הבודד מנותק מההקשר הרחב, אמירות תקיפות מובלטות, ובנוסף לכך יש אנשים המלבים את אש המחלוקת במקום לכבות אותה

”
במקום דיאלוג איטי,
אחראי ומכבד – שבו
מדברים, מקשיבים
ומבינים את מורכבותם
של חיים תורניים –
הולכים כיום על "הכול
או לא כלום": או שאתה
מתגייס, או שאתה אויב
המדינה

לו אמירה כזו הייתה נשמעת כלפי ציבור אחר – כל המדינה הייתה רועשת. אבל כשמדובר בחרדים, נראה שדמם הותר.

לא אצדיק את דבריו החריפים של הרב הראשי – אך חשוב להבין שהם לא נולדו בחלל ריק.

היו כנים – היש ציבור יותר מבוזה ונלעג מהציבור החרדי?
הרי רק חיצוניותם מפחידה ומאיימת עוד הרבה לפני התנהלותם.
זהו ההקשר הלאומי הרחב.

במשך חודשים ארוכים נשמעים דברי זלזול ודמוניזציה כלפי רבנים ואנשים יראי שמיים
שתפיסת עולמם קשה להבנה לציבור דתי לאומי, ובמיוחד בעת מלחמה.

אלא שמעבר לשאלת הכבוד, יש כאן תופעה חמורה יותר:
היעלמותה של הסולידריות, התהליכיות והסובלנות בחברה הישראלית כלפי הציבור החרדי.
במקום דיאלוג איטי, אחראי ומכבד – שבו מדברים, מקשיבים ומבינים את מורכבותם של חיים
תורניים – הולכים כיום על "הכול או לא כלום": או שאתה מתגייס, או שאתה אויב המדינה.
זוהי לא דרכה של תורה ולא דרכה של חברה חפצת חיים.

בו בזמן, אותם קולות הקוראים לגייס בכוח את החרדים שתקו ושותקים לנוכח תופעת
הסרבנות הגוברת במחנות אחרים, **שגם בהם אגב, אין צורך לטפל בכוח ובסנקציות דרקוניות.**

כאשר חיילים ומילואימניקים מסרבים לשרת במחאה פוליטית – כמעט אין גינוי, אין מאמרים
חריפים ואין כתבות זועמות בערוץ 12.

מדוע כלפי החרדים מאבדים סבלנות ומבקשים להעניש אותם, ואילו כלפי סרבנות מהסוג שיש
האומרים שהביא עלינו את אסון הטבח – מגלים הבנה?

**ראו את
דבריי
כיוצאים
מלב מדמם
של אבא
לבן אחד
חסיד קרלין
ששירת
בצה"ל
ולבן אחר
קצין
בצה"ל,
אורי מרדכי
הי"ד**

וכי מישהו היה חושב לדבר מעל ראשם של 'אחים לנשק', למשל, במאה
שערים? הם הרי לא נמצאים שם. מה התועלת בהשמעת דברים בבמה כה
לא רלוונטית?

הבעיה המרכזית היא פגיעה אנושה באפשרות של שפה המקדמת כבוד
ואחוה בתוך עם ישראל.

כאשר מגזר אחד מרשה לעצמו לדבר בבוז על מגזר אחר בשם "תיקון",
"פתיחות" או "שוויון בנטל", נוצר קרע שלא ירפאו אותו נאומים
ותקציבים.

ומי שנושא באחריות ציבורית חייב לשאול את עצמו: לאן כל זה מוביל?

הרב גרנות איננו מדבר עם ראשי הציבור החרדי, אלא על הציבור החרדי -
מעל גלי האתר, מול מצלמות התקשורת, באולפנים הצמאים לשמוע רב
אחד מדבר נגד רב אחר.
לא הייתי מעלה זאת, אך הדברים פוצעים את ליבי שוב ושוב.

**ראו את דבריי כיוצאים מלב מדמם של אבא לבן אחד חסיד קרלין ששירת
בצה"ל ולבן אחר קצין בצה"ל, אורי מרדכי הי"ד.**

את השיח המורכב חייבים לנהל אחרת.
לאור זאת, ההתכנסות והגבהת החומות מצד הציבור החרדי היא טבעית.
כל אחד מאיתנו היה פועל כך ביחס לציפור נפשו.

תנועה איטית אמנם אך שיטתית של התגייסות חרדים לצה"ל נבלמה
לצערנו על ידי פעולות אגרסיביות; **לא משקים תינוק בן יומו בזרנוק של
מכבי אש.**

באופן הזה הקרע עלול ללכת ולהעמיק, והסכנה האמיתית אינה של "אי
שוויון" אלא של כאוס ושל איבה בין אחים.

השלום לא יבוא מהאשמות הדדיות ולא מהתנשאות של מגזר על מגזר - גם
אם הנטל כבד והעול מכביד.

**האמינו לי, לאבד בן אהוב זהו נטל גדול יותר, בלשון המעטה, אך דרושה
אחריות לאומית.**

השלום יבוא רק כשנשיב את הכבוד לתורה, לרבנים, ולעם ישראל כולו -
על כל גווניו, מתוך סבלנות, הקשבה, והבנה שכולנו שייכים לאותו גוף חי,
לאותה נשמה אחת של עם ישראל.

עצבים של ברזל

אודי בן חמו

זה הזמן לתת למוח, לשכל ולעובדות לדבר, ולא לרגשות סוערים, מטלטלים וחסרי יציבות, **המאפשרים למניפולטורים לפעול את פעולתם על מצע נפשי מעורער.**

אם אדם פעל בזדון, ולנוכח האשמות כלפיו הוא בוחר לקחת את חייו או אפילו רק לנסות לעשות זאת - זו אחריותו. **הדבר עצוב כמובן, אבל האשמה מוטלת עליו, לא על קורבנותיו.** הקמפיין החל; ראו הוזהרתם!

החשדות נגד הפצ"רית גרמו בתחילה לרבים להרים גבה ולשאול: **"הייתכן? אולי מספיק כבר עם המחשבות הקונספירטיביות הללו?"**

מהר מאוד הפכו החשדות התמימים לתדהמה ולזעזוע, **כשהפצ"רית הודתה במסמך רשמי שהדליפה לתקשורת חומרים מכפישים כנגד בנינו, אחינו, בשר מבשרנו.** לוחמים שהתגייסו למשימה מצמרת.

כעת שאלו את עצמכם שאלה בסיסית: **לצד מי אתם עומדים?** אם בירתם את הפרטים באופן שכלתני והגעתם למסקנה ברורה, אינכם נדרשים לשנות את דעתכם בשום מצב. **התבונה והאמת יובילו, ושום הטיה רגשנית לא אמורה לשנות את דעתכם.**

לא מדובר פה באירוע אחד מני רבים של שחיתות; מדובר ברעידת אדמה מערכתית עוצמתית - הרבה מעבר לפרסונה כזו או אחרת - שכמותה לא חווינו שנים.

כשאנשי מפתח במערכת שאמורה להגן על החוק, על המוסר ועל הלוחמים - נחשפים כמי שלמעשה רמסו את אלה שעליהם היו אמורים להגן, יש לעצור הכול ולשאול: איך הגענו למצב הזה?

א. העיוות של מתווכי המציאות

הפצ"רית, כמו בכירי מערכת המשפט, התקשורת והאקדמיה, הייתה חלק מהמנגנון המתרגם את המציאות לציבור: מה חוקי, מה מוסרי, מי אשם ומי זכאי.

כשמתווכ כזה מתגלה כמוטה, או גרוע מכך, מושחת - כל המבנה קורס. לא רק שמתווכ המציאות לא עשה זאת כנדרש, הוא אף פעל במזיד לשקר, לרמות, לטייח ולעצב מציאות שתשרת את תפיסותיו הפרטיות. **ראוי להסיק מסקנות לגבי מתווכי המציאות הללו.**

ב. הפקרת הלוחמים

הפצ"רית אמורה לעמוד כחומת מגן עבור חיילי צה"ל ולהגן עליהם מול רדיפות משפטיות מבית ומחוץ.

כשאנשי מפתח במערכת שאמורה להגן על החוק, על המוסר ועל הלוחמים - נחשפים כמי שלמעשה רמסו את אלה שעליהם היו אמורים להגן, יש לעצור הכול ולשאול: איך הגענו למצב הזה?

”
**כל מי שזעק
"עכשיו" ביחס
לחטופים בודדים
וביקש לשעבד את
המערכות
הציבוריות לטובת
הפרט בצורה חסרת
איזון, נדרש לזעוק
גם כעת**

אם דווקא היא פעלה בניגוד לאינטרס הזה, הרי שהלוחמים נותרו חשופים וחסרי הגנה; זהו מעשה נורא, הפוגע באמון הבסיסי שבין חייל לשולחיו.

כך לא נראית ממלכתיות וכך לא נראית מערכת מדינתית המחויבת לאזרחיה. **כל מי שזעק "עכשיו" ביחס לחטופים בודדים וביקש לשעבד את המערכות הציבוריות לטובת הפרט בצורה חסרת איזון, נדרש לזעוק גם כעת.**

מה ההבדל?

ג. קריסת האמון

כיצד אפשר לדרוש מחיילים משמעת, מסירות נפש ושמירה על החוק, כאשר הראש המשפטי בצמרת הצבא מעורבת בעצמה בפרשה פלילית? את הטיפול בנושא הזה אי אפשר להשאיר לעוד ועדה שתעלה עובש. הִיו מוכנים לקמפיין הבא: **ערעור הלגיטימציה של מינוי בודקים חיצוניים כי "הם פוליטיים"**. או חוסר יכולת לבצע חקירה עקב "מצב נפשי מעורער".

ד. התנערות מזהות לאומית משותפת

כשהמערכת המשפטית מתנתקת משורשיה הלאומיים, היא חדלה לייצג את כלל הציבור. **את העם, את מורשתו וזהותו הקולקטיביות, שמכוחם היא מתפקדת.** כך תופסת המערכת המשפטית את עצמה כשומרת סף מפני ההמון הברברי האלים, העלול להתבהם באשר הוא המון, וודאי בשעת מלחמה. הניתוק הזה כבר הופך למסוכן ממש, והוא מאפיין רבים בתפקידי מפתח במערכות הציבוריות.

ה. מניפולציות

לפני שנים רבות אמר איש ההגנה אליהו גולומב למנחם בגין את הדברים הבאים: "לא חשוב הדבר אם נירה את הכדור הראשון במלחמת אחים. מנגנון התעמולה הוא בידינו. אנו נכוון את כותב ההיסטוריה ותמיד תהיו אתם המתחילים במלחמת האחים".
כאז כן היום, עפר לפה המעז לדבר כך. אך כדאי ללמוד מכך על הבאות; אין גבול למניפולציות הרגשיות.

ו. "אתם של ישראל?"

בספרו של אמנון לורד 'איבדנו כל אשר יקר היה', כותב לורד כך: "אדם הנשאר מחוץ להתרחשות חוויתית כללית מפתח בהדרגה ניכור ולאחר מכן התנשאות. תחושת העליונות מחלחלת כדי לפצות על החסך החווייתי, ובסוף באה ההתנגדות והמלחמה נגד התופעה הזו, מה שמעניק למנוכר מלאות חוויתית משלו".

ז. לידה חדשה

הזעזוע קיים ונוכח ואי אפשר לטאטא אותו מתחת לשטיח.
שורש הזעזוע הוא בשל סיפור לאומי מטלטל, לא בגלל תגובה לא ברורה של הפצ"רית הערב.
הזעזוע הזה מבשר על שבירה של צורת חיים ישנה ועל לידת קומת חיים חדשה המבקשת לצאת לאור.
את שני הצדדים צריך לראות: את כאבי הלידה ואת בשורת הנולד גם יחד.
וברגעי לידה, חשוב מאוד להיות ממוקדים בעיקר, ולא בשום דבר אחר.

”
**שורש
הזעזוע
הוא בשל
סיפור
לאומי
מטלטל, לא
בגלל
תגובה לא
ברורה של
הפצ"רית
הערב**

אמפתיה ללא גבולות - מתכון לחורבן מוסרי

יהושע שני

לאחר יותר משנתיים מאז יום שמחת תורה התשפ"ד, היום שבו נשבר לב האומה וליבנו כמשפחה (כמו אצל רבות נוספות), הולכת ומתרחבת תופעה מדאיגה: גילויי אמפתיה וסלחנות מהירים וחסרי אחריות של חלקים בציבור הימני, ובייחוד הדתי-לאומי, כלפי אותם גורמים שנטלו חלק ישיר או עקיף במחדל הנורא שהוביל למותם של בנינו.

האמפתיה המהירה מדי כלפי אלה שכשלו, גם אם היא באה מתוך כוונה טובה, אינה במקומה.

אותה אמפתיה, עטופה לעיתים בלשון פיוס ואהבת ישראל, מתעלמת למעשה מכאבם של ההורים, האלמנות והאחים, שעדיין נושאים את מחיר הכישלון על גבם.

היא באה בשם הרצון לאחד, אך בפועל היא פוצעת, דוקרת ומוחקת אחריות.

א. בין חמלה לעיוורון

חמלה היא מידה חשובה. התורה מלאה בקריאות לרחמים, בהקשבה לכאבם של הגר, היתום והאלמנה וכדומה.

אך כאשר החמלה נשלפת במהירות כלפי מי שהתראש, עיוות או הסתיר את האמת - היא חדלה להיות מידה טובה והופכת לעיוורון מוסרי.

אין מדובר כאן בוויכוח פוליטי בינינו. זוהי עמדה מוסרית פשוטה ובסיסית.

חמלה ללא תנאי כלפי בכירים, משפטנים ואנשי ציבור שפעלו בניגוד גמור לאחריותם?

מדובר בנושאי תפקידים בעלי מובהקות ישירה לאירועים הקשים. אלו שהיו אמורים להיות שומרי הסף על גבולנו מפני אויבינו, הפכו להיות שומרי סף מפנינו, וכשלו כישלון מחפיר.

תהא הסיבה אשר תהא למציאות המדממת הזו, בכל מקרה מדובר בשפל התנהלותי חסר תקדים של דמויות ספציפיות, שעוד ייבדק וייסרק במסרקות של ברזל. על כך אין חולק.

(נדרשת אבחנה בין דרג פוליטי נבחר לדרג מקצועי ממונה, ולא זה המקום להרחיב על כך).

וכאשר בתוך הציבור הדתי-לאומי, זה ששילם מחיר דמים יקר כל כך, ממהרים למחול לבכירים האלה מבלי שיעמדו בתנאי התנצלות פשוטים, כאילו מדובר באירוע זניח חסר חשיבות, נשמטת הקרקע מתחת לרגלי המוסר הפשוט והבסיסי.

זהו לא מוסר יהודי אמיתי, אלא מוסר נוצרי.

כאשר בתוך
הציבור
הדתי-לאומי,
י, זה
ששילם
מחיר דמים
יקר כל כך,
ממהרים
למחול
לבכירים
האלה מבלי
שיעמדו
בתנאי
התנצלות
פשוטים,
כאילו
מדובר
באירוע
זניח חסר
חשיבות,
נשמטת
הקרקע
מתחת
לרגלי
המוסר
הפשוט
והבסיסי

”
**האחריות שלנו היא
לחמול באופן נכון, תוך
זקיפות קומה ותביעת
צדק, ללא עבדות
וחנפנות מכוערת על
גבם של מי ששילמו
מחיר אדיר – כדי
שלפחות הצדק ייעשה
ללא מורא וללא טשטוש**

ב. על גבן השחוח של המשפחות השכולות

אותם גילויי פיוס שטחיים אינם מעשה אצילי ללא תשלום מחיר. הם באים על גבם של מי שאין להם עוד את מי לחבק. על גבי מי שרואים בעיניים נוגות את גילויי האמפתיה האלה וליבם נחמץ בקרבם. **לא מפאת קטנותם, חס ושלום, אלא בשל אחריותם לבנים שנפלו ומפני שהם מבקשים צדק, אמת ומוסר לפני הכל.**

מגלי האמפתיה הזולה הזו מבקשים לאחות את קרעי העם - אך מבלי להביט בעיניהם של האבות והאמהות, האלמנות והיתומים, אלה החיים יום עם הידיעה שיקיריהם נשלחו לקרב ולא חזרו בגלל רשלנות פושעת לכאורה של נושאי תפקידים בכירים.

האמפתיה הזו חוטאת פעמיים:

ראשית, היא מוחקת אחריות; ושנית, היא מרוקנת את מושג הצדק מתוכנו. היא פוגעת בצדק שעליו אמורה להיבנות חברה בריאה ומתוקנת.

ויותר מכך, היא מטילה צל נוסף כבד ומעיק על כאבן של המשפחות, כאילו המחיר ששילמו על הרשלנות הזו צריך להישכח בשם אחדות שטחית, רזה ושקרית.

ג. "ובערת הרע מקרבך"

אין איחוי אמיתי בלי דין וחשבון. אין אהבת ישראל אם היא חומקת מאמת פשוטה. רק כך ניתן לשוב להיות עם מוסרי ונורמאלי כתנאי להיותנו עם קדוש.

האחריות שלנו היא לחמול באופן נכון, תוך זקיפות קומה ותביעת צדק, ללא עבדות וחנפנות מכוערת על גבם של מי ששילמו מחיר אדיר - כדי שלפחות הצדק ייעשה ללא מורא וללא טשטוש.

כאשר מוחלים להם ללא תהליך אמיתי של בירור האמת ולקיחת אחריות ממשית, מתקיים לנגד עינינו הפסוק "הרצחת וגם ירשת!?"

הימין הדתי מבקש לשאת את דגל האחריות, הנאמנות והגבורה. **דווקא משום כך עליו להיזהר לא להפוך את מידת הרחמים למפלט מן האמת, ולא לאמץ נורמות נוצריות המבקשות חמלה ומביאות בכנפיהן מציאות הפוכה לחלוטין.**

רק אם נעמוד באומץ ונתבע תהליך כן ונוקב, יוכלו להיבנות מחדש סולידריות ואחוה אמיתיות.

ליבה הטוב של חברה מוסרית אינו נמדד לפי כמות ה'סליחות' שהיא מחלקת, אלא לפי יכולתה להבחין בין צדיק לרשע, בין טעות לבין רשלנות פושעת.

רק צדק אמיתי, הנובע ממבט שכלתני חד, יביא מזור לאומי ופרטי גם יחד.

”
**דווקא
משום כך
עליו
להיזהר לא
להפוך את
מידת
הרחמים
למפלט מן
האמת, ולא
לאמץ
נורמות
נוצריות
המבקשות
חמלה
ומביאות
בכנפיהן
מציאות
הפוכה
לחלוטין**

פצ"רגייט - סיכום ביניים קצר

עזרא הימן

א. מוקד הסחרור והקיטוב

פעמים רבות כתבנו על בעיית העומק בזירה הציבורית. כדי שהציבור על דעותיו השונות יוכל להשיט יחד את הספינה הנקראת מדינת ישראל, קול הבוחר צריך להיות דומיננטי בקביעת כיוון הספינה. אך כבר עשרות שנים ישנה קבוצה, שהיא מצד אחד בעלת כוח רב מאוד במוסדות מדינה לא נבחרים, ומצד שני בעלת תחושת זרות ולעיתים אף ניכור מן הרוב היהודי המבטא עמדות לאומיות יהודיות מסורתיות. קבוצה זו היא בעלת אוריינטציה הרבה יותר ליברלית-פרוגרסיבית-גלובליסטית. **קבוצה זו בנתה רשת של כוח, שסחררה, בקצב הולך וגובר, את כל הדינמיקה הציבורית בין קבוצות בישראל.**

אם אנשים בעלי תפיסות עולם שונות אינם נפגשים בקלפי כשוויים, הזירה הציבורית נכנסת לסחרור נורא המלווה בכל הקיטוב שאנו רואים היום. הקיטוב איננו תוצר של ויכוח קולני בין קבוצות גרידא, אלא של אי מפגש בין קבוצות אלה בזירה הציבורית בעמדה של זכות הדדית לקדם מדיניות.

ההטיה הפוליטית הבוטה של קבוצות הכוח במוסדות הלא נבחרים מוכרחה להיפסק. עם ישראל צריך להיות בן חורין לומר את דברו.

ב. המערכות המשפטיות כמוקד הקיטוב

כשאנחנו מדברים על מוסדות מדינה לא נבחרים בעלי הרבה מאוד כוח, הכוונה לראשי מערכות הביטחון, ובעיקר המטכ"ל, אמ"ן, שב"כ, בכירים במשרדי הממשלה ובגופים ממשלתיים שונים, אך מעל כולם - הגופים המשפטיים. בית המשפט העליון, משרדי הייעוץ המשפטי ופרקליטות המדינה, הם הגופים בעלי הכוח הרב ביותר. **ויתרה מזו, ההטיה הפוליטית שלהם היא בעלת פוטנציאל הכאוס הגדול ביותר.** אלה הגופים שהניטרליות והא-פוליטיות שלהם הן קריטיות לחברה מתפקדת, והפיכתם לגופים המובילים את החתירה תחת השלטון הנבחר, ובעצם נגד העם בישראל, יצרה כאן תוהו ובוהו. **מי שמדבר על קיטוב ולא מדבר על זה, הוא מתעתע ומרמה את הציבור.**

כשאבן מרכזית בתוך מערכת סבוכה זו נופלת, זהו צעד חשוב מאוד בהחזרת מדינת ישראל לדרך הישר.

יש כאלה שהגיבו לנפילת הפצ"רית באמירות בסגנון "בנפול אויבך אל תשמח", או שיש להיות רגישים ואמפתיים. תגובה מסוג זה היא אוטיזם ציבורי. **השמחה איננה על נפילתה האישית בחייה הפרטיים, אלא על נפילתה של לבנה במערכת המבוצרת הזו, שמחוללת כאוס בעם ישראל.**

ג. דרך התיקון

פעמים רבות הצבנו כאן את הבעיה הזו מזוויות שונות, וכדאי גם לסרטט קצת את דרך התיקון.

קבוצה זו בנתה רשת של כוח, שסחררה, בקצב הולך וגובר, את כל הדינמיקה הציבורית בין קבוצות בישראל

”
**בשעות אלה הודיעו
על מינוי פצ"ר חדש,
אדם שאיננו מוכר
לרוב רובו של הציבור.
כיצד נמדוד האם
המינוי הוא צעד
קדימה בדרך?**

התיקון מתחיל לא במעשה אלא במודעות ציבורית. אלפי אנשים שמחפשים את הטלפון האבוד של הפצ"רית עם אלפי שיתופים ברשתות החברתיות - מקדמים מודעות ציבורית. נהיה יותר ויותר מובן לכול, שהגופים המשפטיים האלה, האמורים להיות נקיי כפיים יותר מכל גוף אחר (וכך הם הקפידו להציג את עצמם), נגועים בעומקם בריקבון שהלך והתעצם יחד עם הבריונות, היהירות וההתנהלות בחוסר סמכות, שאותה החביאו מאחורי המילים 'עצמאות מערכת האכיפה'. **רוב עם ישראל מבין שהטלפון של הפצ"רית מסתיר כנראה דברים אפלים.** זה שלב חשוב בפיתוח המודעות הציבורית. אלפי ועשרות אלפי אנשים שמדברים על כך, זה פיתוח המודעות הציבורית. זהו שלב הכרחי, ואולי החשוב יותר. הוא יוליד את ההמשך.

השלב השני, העיקרי, הוא הלחץ הציבורי לשנות את ההרכב האנושי של ראשי כל המערכות האלה. כמובן, תמיד נצרכים חוקים ותקנות כדי להשיב את הכוח לבוחר, אך מעל הכל מדובר בשינוי ההרכב האנושי. אנשים בתודעה של דיפ-סטייט תמיד ימצאו את הדרך לעקוף את הבוחר. צעד צעד, מינוי מינוי, שלב אחרי שלב, יש להחליף אותם באנשים המכבדים את הבוחר ולא מתנשאים עליו, שמכבדים את עם ישראל ולא מזלזלים בו.

לאט לאט, נושאת המטוסים הזו שנקראת השירות הציבורי תיטה לכיוון נכון. קודם כל יפסיק השירות הציבורי להוות מכשול בפני הדיון וההכרעה הציבורית החופשית. משם נעלה על דרך סלולה, שתאפשר בירורים על דרכנו כעם בפיוס ובהסכמה.

בשעות אלה הודיעו על מינוי פצ"ר חדש, אדם שאיננו מוכר לרוב רובו של הציבור. כיצד נמדוד האם המינוי הוא צעד קדימה בדרך? ודאי שעמדותיו ותפיסת עולמו הלאומית, הציונית והיהודית חשובים ביותר. אך הנה מדד בסיסי וראשוני יותר: **העצמאות שלו מקבוצות הכוח המנסות לשלוט ללא סמכות בדרכה של מדינת ישראל,** הניתוק שלו מאותו מועדון משפטנים התופסים את עצמם כנעלים מוסרית מהציבור ומהעם, והראייה שלו את עצמו כשליח ציבור הנאמן לקול הבוחר ולנבחר הציבור. ברוח זו הוא צריך לפרש ולאכוף את החוק. **זו עדיין לא גאולה, אך זה צעד קטן וחשוב קדימה לעבר השפיות.**

רצח רבין והשפעתו על הציונות הדתית

איתי אסמן

א. השבוע חל יום הזיכרון לרצח יצחק רבין ז"ל. זהו ללא ספק אחד האירועים הקשים שהיו במדינת ישראל. שמעתי על הרצח בבוקר, כשהייתי ילד חילוני בבית הספר היסודי, וראיתי את הוריי המומים מול טלוויזיה פתוחה. הם בחרו ברבין, כך שהאבל היה גדול עוד יותר. אני פשוט התחלתי לבכות במשך דקות ארוכות. האזנתי לכל ההספדים בקשב רב. לאחר מכן בבית הספר דיברו על הרצח ומשמעותיו, וכל שנה צוין יום זיכרון לרצח רבין במערכת החינוך. **כילד וכנער צורך תקשורת לא ידעתי להבדיל בין טוב לרע, בין מניפולציה לעובדות, ולכן שנאתי את הדתיים והחרדים.**

כשחזרתי בתשובה והשתייכתי סוציולוגית לציונות הדתית, **שמתי לב שיש זרם מרכזי בציבור הזה שכל הזמן מתנצל על הרצח.** במשך שנים התבוננתי בתופעה הסוציולוגית והפסיכולוגית הזו וניסיתי לעמוד על שורשיה. ברשותכם, אפרוס בפניכם את הניתוח שלי על האירוע הזה והשלכותיו.

ב. ראשית, חשוב לציין בצורה ברורה: **לא הציונות הדתית רצחה את יצחק רבין,** גם אם חלק ממנה לוקח על עצמו את האשמה הזו. **יגאל עמיר מעולם לא השתייך לציונות הדתית.** הוא לא התייעץ עם רבנים בציונות הדתית, הקשר היחיד שלו לציונות הדתית היה לימודיו באוניברסיטת בר אילן. לחבר את יגאל עמיר לציונות הדתית רק על סמך שיוכו לאוניברסיטה 'דתית' זו מניפולציה מרושעת. אך זה לא היה התרגיל היחיד. **התקשורת קבעה שהמחאה של הציונות הדתית נגד רבין והסכמי אוסלו שחתם עליהם היו האקלים שבו צמח הרוצח.** כלומר, המוחים הסיתו כביכול לרצח, והרוצח ירה את הכדור, בשליחותם כביכול. חקירות של רבנים הודהו והובלטו ברעש תקשורת מניפולטיבי - שוב, כדי לחבר את הציונות הדתית לרוצח.

ג. פרט אחד שנעלם מהשיח התקשורתי ומהזיכרון ההיסטורי הוא **מעורבות השב"כ.** באותה תקופה היה בחור צעיר, אבישי רביב, שתול של השב"כ בתוך המגזר הדתי, **ותפקידו מטעם השב"כ היה להתסיס את הדתיים נגד רבין.**

זכורה היטב תמונה שלו כשאקדח בידו, לבוש חולצה עם דיוקנו של רבין שעליה נכתב "אין מנוחה לבוגדים". **לא רק שהשב"כ לא עצר אותו על ההסתה; התברר שהוא ששלח אותו כדי להסית.** רביב השתתף במחאות נגד רבין, **ותפקידו היה לצבוע את הציונות הדתית בתדמית ציבורית של מגזר קיצוני ומטרלל.**

כמעט אף אחד בציונות הדתית לא העלה על דעתו, שהארגון הממלכתי שתפקידו להגן על ביטחון ישראל, השב"כ, ישתמש ביכולותיו כדי להפעיל לוחמה פסיכולוגית שמטרתה לעשות דמוניזציה למגזר שלם ונאמן. היום, לאחר שראינו את הפרשות הקשות בשב"כ, כשבכירים קראו 'לזרוק' נערי גבעות עצורים, ללא ראיות, לתא מעצר עם עכברים 'שיישבו שם כמה ימים', **אפשר להביט לאחור ולהבין מה היה שם בפרשת אבישי רביב.**

התקשורת קבעה שהמחאה של הציונות הדתית נגד רבין והסכמי אוסלו שחתם עליהם היו האקלים שבו צמח הרוצח. כלומר, המוחים הסיתו כביכול לרצח, והרוצח ירה את הכדור, בשליחותם כביכול

”
**'איום האויב הפנימי',
מבחינתם, היה גדול
יותר מהאיום של אויב
טרוריסטי רצחני, ולכן
הם לא היו מוכנים בכלל
לפלישה. הייתה להם
דמוקרטיה להגן עליה...**

ראש השב"כ אז היה כרמי גילון. לפני כשנה התראיין גילון ב'שבת תרבות' ביהוד, ואמר דברים מזעזעים: "מדינת ישראל נעשית יותר ויותר ימנית, ויש ימין שרוצה להשתלט על כל חיי אזרחי מדינת ישראל, בדיוק כמו האחים המוסלמים במצרים וכמו דאע"ש וכמו חמאס וכמו המהפכה האיראנית של חומייני, להשתלט על החיים כולם, בשם הדת, בשם המשיחיות". נשאר להזדמנות אחרת את הניסיון להבין כיצד בכיר לשעבר במערכת הביטחון הגיע לטירוף דעת שכזה; מה שחשוב להבין הוא, **שראש השב"כ השווה למעשה רבים מכם, קוראי דברים אלה, לחמאס ולדאע"ש. לארגוני טרור.**

וכולנו יודעים כיצד נכון לפעול עם ארגוני טרור: כל האמצעים כשרים, כולל מניפולציות והשחרה.

כך היה גם השיח של ראשי מערכת הביטחון ערב שמחת תורה התשפ"ד. הם האשימו את הממשלה ב'פגיעה בדמוקרטיה' והשתמשו בסמכותם כדי לנסות להפיל את הממשלה, משום שראו בה איום גדול יותר מהחמאס ה'מורתעי'.

'איום האויב הפנימי', מבחינתם, היה גדול יותר מהאיום של אויב טרוריסטי רצחני, ולכן הם לא היו מוכנים בכלל לפלישה. הייתה להם דמוקרטיה להגן עליה...

ד. מה קרה לציונות הדתית בעקבות הרצח?

חלקים בציונות הדתית הפנימו באופן עמוק את ההאשמה ברצח.

באותה תקופה הוקם ארגון 'צהר', שלקח את עצמו את האחריות לתיקון השיח והפילוג. הם הסבירו לציונות הדתית ש'אסור לפלג ולהסית' ועסקו במשטור השיח. השבוע, יו"ר הארגון הרב דוד סתיו אף האשים את הציונות הדתית בכך ש"המציאה את יום הזיכרון לפטירת רחל אמנו כדי לא להתעסק ברצח רבין". לא פחות.

תחליטו אתם מה דעתכם ביחס להאשמות כה חמורות וחסרות שחר.

ההאשמה של הרב סתיו יושבת על משהו עמוק יותר. הציונות הדתית הפנימה את האשמה על רצח רבין. היא חשה צורך לבקש כל שנה סליחה על הרצח. היא צריכה לקחת את האחריות הבלעדית על הפילוג, ולהיות שותפה בכל העצרות שכתובה עליהן המילה 'אחדות'.

זהו ממש סנטימנט נוצרי שבו החוטא צריך לסחוב על עצמו את תחושת האשמה התמידית ולהתבטל כלפי מושיעו, ובמקרה הזה, השמאל.

כך מתרחשת דחיקת הציבור הדתי אל הקיר. לאור הפנמתו העמוקה את העלילה שהוא שותף לרצח רבין, הוא לעולם לא יוכל להפנות אצבע מאשימה כלפי השמאל, יהיו עוולותיו אשר יהיו.

כך נוצר מצב מסוכן ומניפולטיבי, שבו מתנהל במרחב הציבורי מאבק רעיוני ותרבותי שאינו שקול ואינו ישר.

השמאל מנוקה תמיד מאשמה ומאחריות, ואילו ציבורים אחרים, שהפנימו משום מה אחריות לפשע, נדרשים לעלות לרגל, להשתטח ולהתחנן על נפשם למען האחדות המיוחלת; הרי הם האחראים לקרע ולפילוג.

ה. הסיבה שהשמאל יצר את המניפולציה הזו היא פשוטה: הציונות הדתית הסתמנה כאליטה החדשה המתחילה לצמוח בעם ישראל. הם בלטו בהתיישבות ובצבא, מלאי אידאלים ומידות טובות.

הם גדלים דמוגרפית והחלו להיכנס לתפקידי מפתח. הדרך היחידה לנטרל אותם הייתה לשעבד אותם מנטלית לשמאל, **על ידי אימוץ תיאולוגיה נוצרית של אחריות תמידית לחטא הקבוע שאי אפשר להשתחרר ממנו לעולם.**

הם נולדים לתוך החטא. לכן צריך לקחת את בני עקיבא לעצרת נאבקים על הדמוקרטיה' (כך כתוב בפרסום במפורש, במרקר אדום!), ולטעון שזו לא עצרת פוליטית.

הסיבה שהציונות הדתית בלעה את המניפולציה הזו והולכת לעצרות האלו טמונה דווקא באידאלים הגדולים ובעין הטובה שלה. **מדובר בקבוצת סיכון, שמתקשה לזהות רוע ומניפולציות המתבצעות עליה.**

אגב, אין זה מדויק שהיא לא יכולה לזהות רוע; אצל החרדים הם דווקא מזהים הרבה רוע, אינטרסים ושחיתות.

הציונות הדתית מתקשה לזהות רוע אצל המשעבד המנטלי שלה. רגשות האשמה פשוט לא מאפשרים זאת.

ממש תינוקות שנשבו, תוך רגשות אשמה תמידיים ורצון בלתי נלאה לאחדות בכל מחיר, תהיה המניפולציה אשר תהיה, עסוקים בריצוי אינסופי. אולי יבוא יום והאדון ייתן אישור לקיומם. כמה טראגי.

ו. הציונות הדתית חייבת להשתחרר מרגשות האשמה, לבחון בשכל את המניפולציות הציניות שהופעלו עליה במשך שנים ולהפסיק לנסות לרצות את השמאל.

יש להקשיב היטב להסתה הנשמעת יום יום מצד מחנה השמאל כלפי הממשלה ותומכיה, ולהבין שמעולם שיח ה'הסתה' וחוסר האחדות לא הטריד אותם; הכל מניפולציה פוליטית, שבה לשמאל מותר להעביר ביקורת ולדתיים אסור (כי ביקורת זה 'הסתה' ורצח).

העצרת לזכר רבין, המתיימרת לעסוק בהתנגדות לאלימות, הפכה למסע אלים נגד הציונות הדתית, ומשמשת כלי ניגוח להפלת ממשלות ימין.

המארגנים מנצלים את זכרו של רבין ז"ל כדי להמשיך לשלוט תודעתית בציבור ענק, ובכך מוסיפים חטא על פשע.

המסקנה העולה מדברים אלה היא, **שהשתתפות בעצרת שכזו דומה לניסיון של עבד לרצות את אדונו ללא הצלחה. הגיע הזמן לצאת לחירות ולהתנתק מתודעת העבדות הנוצרית הזו.** אפשר לנהל שיח ענייני ורציני על משמעות אירוע כה דרמטי בחיינו, אך ללא המניפולציה הגסה של האשמת הציבור כאחראי לרצח.